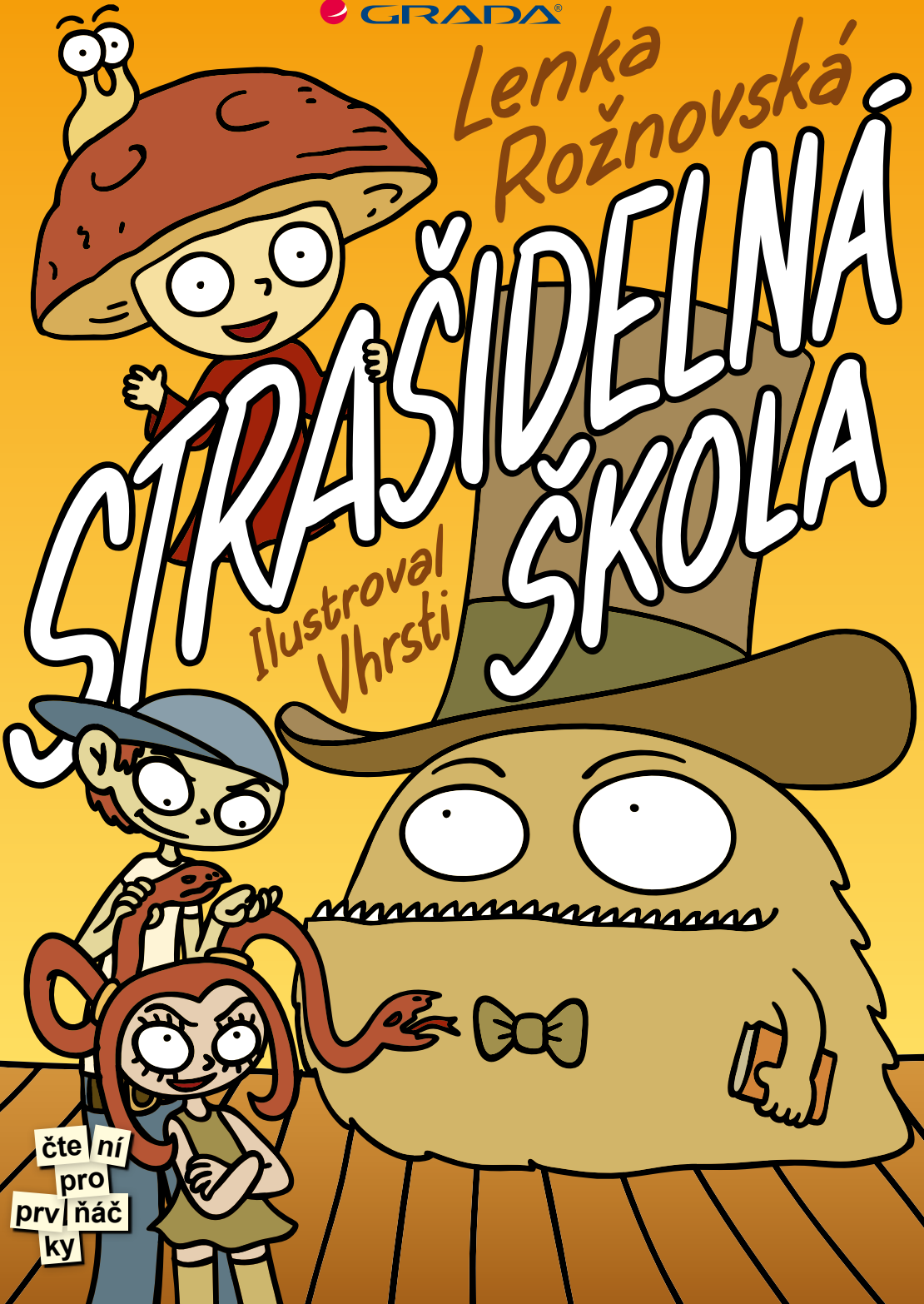

Lenka
Rožnovská

STRASIDELNÁ ŠKOLA

Ilustroval
Vhrsti

čte ní
pro
prvníáč
ky

čte ní
pro
prv ňáč
ky

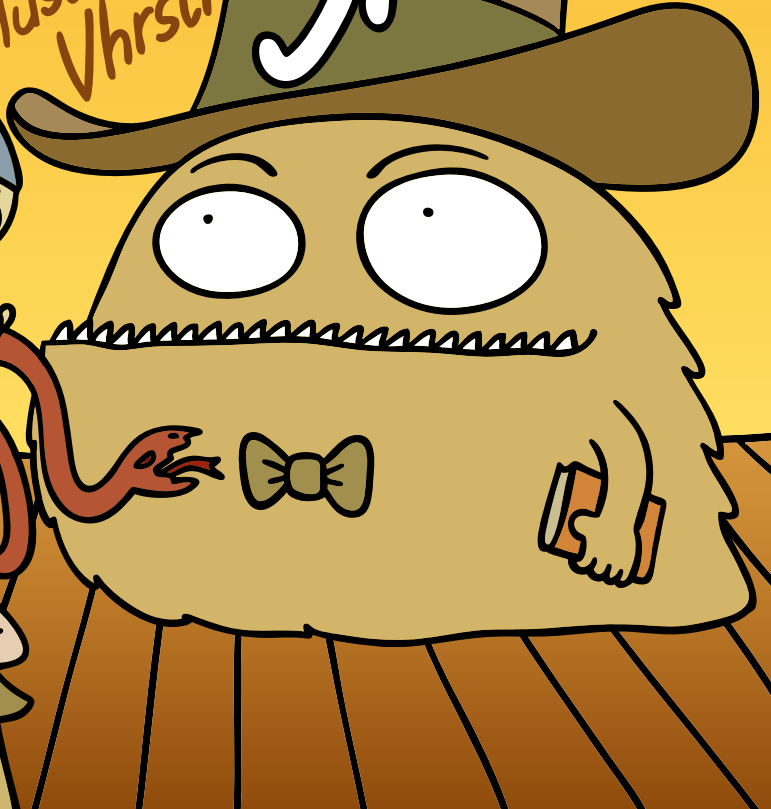
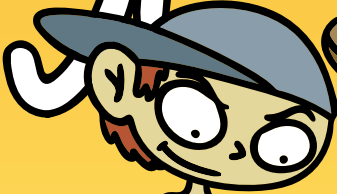
 GRADA®

Lenka
Rožnovská

STRASIDELNÁ ŠKOLA

Ilustroval
Vhrsti

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5809. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace VHRSTI (www.vhrsti.cz)
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 80
Vydání 1., 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2015
Cover Illustration © VHRSTI

ISBN 978-80-247-5357-7 (pro tištěnou publikaci)
ISBN 978-80-247-9033-6 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9034-3 (ve formátu EPUB)

Obsah

Předmluva	7
Strachuplné místo	9
Jak se rodí strašidla	13
Bubáček Bubuš	17
Školník Krucajda	21
Nehoda ve skladu strašidelných učebnic	25
Strachměj a Huhína	29
Nedorozumění	33
Madam Kvílinda	37
Strašidelný zpěv	41
Útěk	45
Učitel Puchčuch	49
Mela	53
Nekamarádi	57
Soud	61
Pometlový trest	65
Cedulička	69
Dopadení	73
I strašidla si potrpí na spravedlnost	77

Předmluva

Máte pro strach uděláno? Nebojíte se strašidel, bubáků či jiných děsuplných příšer? Tak to je dobře.

Anebo se bojíte, klepe se vám brada, podlamují kolena, jen když pomyslíte na nějaké to strašidelné stvoření? A jéje, to nedělejte, k ničemu to dobré není.

A víte co? Já vám o těch strašidlech a bubácích něco prozradím. Když se narodí, nedokážou nahánět strach a hrůzu. Neumí to, musí se tomu naučit ve strašidelné škole.

Jak taková škola vlastně vypadá? Jaké se tam vyučují předměty? Jací učitelé učí své strašizáčky strašidelnému umu?

Inu, to už si přečtěte v této knížce.

Strachuplné místo

Víte, milé děti, kde se rodí strašidla a bubáci? Nevíte? Tak to vám musím prozradit.

Když vstoupíte do Černého lesa, který svému jménu dělá ostudu, neboť není černý, nýbrž fialový, u třinácté borovice, co má hranaté šišky a jehlice jako vousiska starého loupežníka, zahnete doprava, vezmete to kalupem kolem svítícího kapradí, přeplavete hlubokou tůň Hlububu porostlou žabincem, vyškrábet se na břeh a přeskočíte sto žahavek, dostanete se na planinu plnou pařezů a starých stromů s pokroucenými větvemi.

Tak. A jsme tady. Že se vám to místo nelíbí? Že máte strach, až se vám dělá husí kůže? Že pociťujete hrůzu, až se vám z toho vlasy

na hlavě ježí? Pak je to v pořádku. Vítejte na planině, kde se rodí strašidla, strašidelky, bubáci a bubužínky či jiná odporná havěť, co přináší lidem bázeň, zoufání a volání o pomoc.

Když ta stvoření přijdou na svět, k ničemu nejsou dobrá. Strašit to neumí, kvílet, hurovat, nadávat, pitvořit či škaredit se jakbysmet a o nějakém vypouštění příšerného puchu to nemá ani páru. Zkrátka, do tečky a do puntíku, tvorové jsou to neznalí, pohádkám ku prospěchu moc nejsou.

Oho. Jenomže žádná pohádka v sobě nechce mít bytost, co k ničemu není. Každý je pro něco. Někdo je pro radost, někdo pro starost, někdo pro zlost. Aby i strašidla, strašidelky, bubáci a bubužínky byly alespoň pro tu zlost,

musí chodit do strašidelné školy, kde se řádnému strašení vyučí.

Studium je to náročné, vyžaduje kázeň a píli.

Strašidelní učitelé nikomu nic nesleví.

Žáček strašidláček,

který školu

vystuduje a složí

závěrečnou

zkoušku, dostane výuční list a může se odebrat do světa lidí, kde smí provozovat své řemeslo.

Strašidla nejraději straší v lesích, starých zříceninách a kamenných hradech. A bubákům je nejlépe v lidském obydlí. Na půdách, ve sklepech či pod postelí jim bývá blaze.

Jak se rodí strašidla

A zdalipak víte, holobradi, jak veškerá ta strašidelná cháska přichází na svět? Hoho, to neuhodnete! Strašidla a bubáci nemají žádné rodiče. Nerodí se z květů, nerostou na větvích jako šišky, kdepak. Jejich mámou i tátou zároveň je samotný pan ředitel strašidelné školy, nejvyšší strašidláček Huhaboj.

Honem, děti, podívejte se na támhleten velký pařez, jak se na něm vzdouvá mechová čepice. Nenechte se mýlit, není to jen tak obyčejný pařez, je to vstupní brána do strašidelné školy a právě teď se ji snaží někdo otevřít. Kdopak to asi bude? Bude to pan školník, který jde vysypat smetí? Či snad nějaký strašidelný učitel, který se potřebuje nalokat lesního

pověří? Anebo žáček strašáček, který složil zkoušku a je vypuštěn do světa?

I ne. Ani jeden z nich to není. Máme ale štěstí. V pařezové bráně se objevil slovatný

+

ředitel strašidelné školy, samotný nejvyšší
strašidlák Huhaboj!

Ale jak se tak na něj koukám, je nějak
pobledlý. Určitě má starosti. V ruce drží notes
a pod nosem si huhlá: „Tři tisíce tři sta třicet
dva strašidel a kolik strašidel mi chybí do tři
tisíců tří set třiceti tří? A jedno strašidlo mi
chybí! A kde já ho teď vezmu...“

Huhaboj sklapl notýsek a rozhlíží se, z čeho
by strašidlo udělal. Tu kopne do kamínku, tu
utrhne list lilku potměchuti, tu ulomí kousek
klacíku, ale zamítavě kroutí hlavou. I ne, ani
z jednoho nového žáčka bubáčka neudělá.

Nakonec uloupl kus klobouku z houby
babky. Bim, bacil jím o zem, a bylo to.
Sláva! Ať se bubáci a strašidla radují! Je jich
o jednoho více.

Bubáček Bubuš

Nové stvoření je malé, a ať mi v tu ránu narostou kozí rohy, jestli se mýlím, vypadá jaksi ustrašeně. Mlčí, nejančí, nekvičí, neryčí, jak se na právě narozeného bubáčka sluší a patří.

A cože se Huhaboj mračí? Nové bubiště se mu nelíbí. Bubáček je jak smítko strouhanky, nosík má jako korálek a oči jako dvě čisté luční studánky.

„Ty jsi mi nějaký nepovedený bubák,“ zahartusil strachupán Huhaboj a skrz naskrz provrtával nováčka pohledem.

„Ano, prosím, jsem,“ nesměle pípl bubáček.

Strašidlácký pantáta se zašklebil. Zatahal se za ušiska, zdali dobře slyšel.

„Ano, prosím? Co je to za řeč! Až se mi z toho vyrazila svědénice na kůži! Strašná strašidla neprosí ani neděkují!“

„To já nevěděl, odpusťte mi to, pane,“ píplo to malé nic a sklopilo oči.

Nejvyšší strašidlák se málem poroučel do mrákotic. Bubák a omlouvá se! To je nadělení. Že on to má v hlavě pomotané! Místo láteření a zloby je v něm slušnost a dobrota. Co s takovým nepovedeným bubákem?

Huhaboj se chmuří, od starostí má vrásku přes celé čelo. Vrátit bubáka do houbového klobouku nejde.

„Ale co. Šup s ním do školy. Však oni už ho páni strašidelní učitelé srovnají,“ mávl Huhaboj rukou, zatahal bubáka za vlasy, štípl do brady a pro štěstí mu přidal plácnutí do zad.

„Tak, kluku, jdi a nauč se pořádnému strašidelnému řemeslu. Panu učiteli vyřid', že se jmenuješ Bubuš, a ať ti naloží...“

Malý bubáček se strachy přikrčil, myslel si, že mu má být naloženo

nespočet herd a bouchanců. Zalekl se.

„A ať ti naloží dost učení, ať z tebe něco je a ať neděláš ostudu,“ rychle dořekl Huhaboj a strčil novorozeného bubáckého kluka Bubuše do dveří strašidelné školy.

Sám se pak šel projít po palouku, by si urovnal své pocuchané nervy.

